

Reitistöllä nyt:

Tuulista ja tulvivaa

Niin kuin hyvin tiedetään, eivät ole vuodet veljeksiä. Viime talvena avattiin Kuhankuonon retkilatu kaiken kansan hiihdettäväksi 1.1. Lunta oli silloin, ja pakkasta, paljon kumpaan. Poikkeuksellisen paljon. Tämä talvi on samanlainen siltä osin, että tämäkin on erilainen, poikkeuksellinen. Ei mitään ennen näkemätöntä, onhan näitä nähty, tai ainakin tilastoista nähtävillä. Mutta keskipitkässä ihmisiässä ei tämänkaltaista talvea ole taidettu toista kokea. Sademäärä on ollut hurja, ja vetenä kaikki. Samoin tuulet ovat olleet kovia.

Reitistöllä tuulet ja sateet näkyvät ja tuntuvat kulkemisen vaikeutumisenä. Kaikki painanteet, jotka "normaalisti" ovat korkeintaan kosteita, ovat nyt paksun vesikerroksen alla. Vaelluskengän varren mitta loppuu kesken monessa paikoin. Ja nyt, suuren joulumyrskyn jälkeen ovat polut lisäksi kaatuneiden runkojen alla, ja kulkeminen polku-uralla on melkein mahdotonta. Polkuja yritetään raivata, mutta yksityisomistuksessa olevien puiden katkominen ilman lupaa ei ole suotavaa, joten aikaa voi kulua paljonkin ennen kuin kaikki reitit on raivattu. Pääsääntöisesti uralle kaatuneet puut eivät ole vaarallisia, paitsi konkeloon jääneet. Siis ne, jotka eivät ole kaatuneet alas asti, vaan nojaavat toiseen puuhun, ja joiden alta on mahdollista kulkea. Huonoimmalla mahdollisella tuurilla voi tällainen vinoon kaatunut puu onnistua kaatumaan juuri silloin kun kulkija sen alittaa. Olkoonkin, että moisen tapahtuman todennäköisyys lienee melkein olematon, ainakin jos ei kulkija nyt ihan eväitään jää puun alle syömään... Suurempi riski loukkaantumiselle on varmaan liukastuminen rungon yli kiivettäessä. Ja varusteet siinä myös repeävät helposti oksiin, jos ei ole tarkkana.

Metsä sinänsä on tuuliin tottunut. Satojen ja tuhansien sukupolvien kuluessa sukua ovat valikoituneet lisäämään ne yksilöt, joilla juuriston ja tuulien riepotelevana heiluvien rungon ja oksien suhde on optimaalinen - ei liikaa juuria, joka olisi pois verson pituudesta ja valonpyydystämiskyvystä, mutta ei myöskään liikaa runkoa ja oksia, mikä puolestaan aiheuttaisi myrskytuhoalttiutta ja mahdollisen kaatumisen ja ennenaikaisen kuoleman. Mutta olosuhteiden muuttuessa eivät vanhat opit enää päde. Niinkuin nytkin. Ensin satoi ja satoi, vettä oli valtavasti, ja se pehmitti maan, jota pakkasen ei jäädyttänyt kovaksi ja kestäväksi. Ja sitten tuli tuuli, kova tasainen tuuli, jota puuskat edelleen tehostivat. Kaikki tämä yhdessä ja samaan aikaan, oli ennenkokematon yhdistelmä, joka useille kuusille oli kestämaton tilanne. Etenkin hiljakkoin harvennetuissa metsissä puuparat eivät olleet ehtineet sopeutua kasvaneeseen tuuliriskiin vaan sortuivat rytisten maahan. Mutta vahvajuurisimmat selvisivät, ja koko puukansa otti opikseen. Seuraavissa sukupolvissa rungot jäävät vähän lyhyemmiksi, samoin oksat ja

niin tuulenkestävyys paranee. Tulkoon vaan myrsky ja ilmastonmuutos, elämä sopeutuu kyllä.

Pukkipalon reitin myrkyalttiimmilla kohdin kaatuivat männytkin juurineen. Sitä vahinkoa ei tuuliin tottuneelle paalujuuripuulle ihan vähällä tapahdu.

